



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **L. O.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 9. 2018, č. j. 17 A 34/2017 – 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále jen „magistrát“) ze dne 8. 9. 2016, č. j. 13479/OD-P/16, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a náhrada nákladů správního řízení v paušálně stanovené výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne ze dne 16. 1. 2017 č. j. 3089/DS/16-4, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí magistrátu.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 7. 9. 2018, č. j. 17 A 34/2017 – 48.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud poukázal na to, že ve správním řízení žalobce zůstal zcela pasivní a nevznášel žádné námitky. Žalobce tak svou pasivitou ve správním řízení zapříčinil, že některé nově v žalobě vznášené skutkové otázky, které měly být předmětem dokazování před správními orgány, nemohou v řízení před soudem již být podrobně ověřovány, neboť by tím byl zcela popřen koncept správního soudnictví, jež by takovým rozsáhlým dokazováním činnost správních orgánů nahrazovalo. Za této situace krajský soud dospěl k závěru, že v daném případě byl skutkový stav zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), porušen nebyl.

[5] To se týká zejména tvrzení žalobce o tom, že v rozhodnutí magistrátu je místo přestupku specifikováno nedostatečně. V daném případě je podle názoru krajského soudu místo přestupku upřesněno dostatečně a nezaměnitelným způsobem – označením silnice, nejbližšího města, směrem a nejbližší stavbou. Tvrzení žalobce o neomezeném počtu obchodních domů TESCO poblíž silnice č. I/6 je nijak nepodloženou spekulací.

[6] Krajský soud neakceptoval ani námitku žalobce, podle níž není dodržen požadavek návodu k obsluze na rovnoběžnost osy měřeného a měřícího vozidla. Z fotografie pořízené radarovým rychloměrem nevyplývá, že by v daném případě bylo měřeno zjevně v zatáčce, tj. v takové, kde je radius zakřivení vozovky nad 1600 m (ve smyslu návodu k obsluze rychloměru). Také pozice kol na fotografii měřeného vozidla naznačuje pohyb tohoto vozidla vodorovně se středovou čarou a v levém pruhu. To odpovídá zjištění, že bylo měřeno vozidlo v levém pruhu, když předjíždělo policejní služební vůz.

III.

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[8] Stěžovatel předně namítal, že specifikace místa spáchání přestupku „*na pozemní komunikaci pro motorová vozidla č. I/6 na úrovni supermarketu Tesco, ve směru jízdy na obec Karlovy Vary*“ je nedostatečná. Silnice I/6 je dlouhá, vine se od Prahy až po hranice s Německem, přičemž jediné, co alespoň částečně upřesňuje pozici na této silnici, je odkaz na přilehlé Tesco, kterých je však u této silnice mnoho. Stěžovateli je kladeno za vinu porušení rychlostního limitu 110 km/h, který však neplatí v celé délce předmětné silnice. Místo protiprávního jednání je tak určeno příliš vágně.

[9] Stěžovatel dále namítal, že bylo měřeno v zatáčce. Návod k obsluze přitom zakazuje měření v zatáčce, je-li její radius vyšší než 1600 m. Správní orgány se přitom vůbec nezabývaly tím, zda právě o takovou zatáčku nešlo. Z fotografie měřeného vozidla je vizuálně zřejmé, že šlo o zatáčku, když okraj vozovky není souběžný s naznačenou přímkou. Je-li hranice možného zakřivení zatáčky, ve které se nesmí podle návodu měřit,

pokračování

velmi mírná, pak je zřejmé, že správní orgány disponovaly indiciemi svědčícími o tom, že bylo měřeno nesprávně, tedy v rozporu s návodem k obsluze. Přestože skutkový stav ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn, krajský soud žalobou napadené rozhodnutí aproboval.

[10] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedl, že krajský soud se s žalobními námitkami vypořádal v odůvodnění svého rozsudku. Dále uvedl, že s ohledem na to, že z kasační stížnosti nevyplývají žádné nové skutečnosti, nebude se k jejímu obsahu vyjadřovat.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Ze správního spisu vyplývá, že magistrát na základě oznámení přestupku a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila Policie České republiky, oznámením ze dne 26. 7. 2016 zahájil řízení o přestupku a předvolal stěžovatele k ústnímu jednání na den 1. 9. 2016. Toto oznámení bylo stěžovateli doručeno dne 3. 8. 2016. Ústní jednání proběhlo za přítomnosti obecného zmocněnce stěžovatele. V průběhu ústního jednání bylo provedeno dokazování listinami založenými ve spisu, o čemž byl vyhotoven protokol. Po provedeném dokazování zmocněnec stěžovatele uvedl, že byl seznámen se spisovým materiálem, že k podkladům rozhodnutí a provedenému dokazování se vyjádří písemně a že nenavrhuje provedení žádného dalšího důkazu. Dále uvedl, že stěžovatel si není vědom toho, že by se v uvedený den dopustil přestupkového jednání. K písemnému vyjádření byla stěžovateli následně stanovena lhůta tří pracovních dnů od provedeného ústního jednání. Ve stanovené lhůtě (ani později) se stěžovatel nevyjádřil. Rozhodnutím magistrátu ze dne 8. 9. 2016 byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 18 odst. 3 téhož zákona. Proti rozhodnutí magistrátu podal zmocněnec stěžovatele blanketní odvolání. Magistrát jej proto usnesením ze dne 3. 10. 2016, které mu bylo doručeno dne 7. 10. 2016, vyzval k doplnění náležitostí odvolání, a to tří pracovních dnů od doručení výzvy. Zmocněnec stěžovatele na tuto výzvu nereagoval a odvolání nedoplnil. Následně magistrát postoupil správní spis se stanoviskem žalovanému, který rozhodnutím ze dne 16. 1. 2017 odvolání stěžovatele zamítl a napadené rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[15] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je skutkový stav projednávané věci zcela jednoduchý a správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů stran naplnění podmínek pro postih stěžovatele ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí bylo oznámení přestupku Policie České republiky ze dne 21. 6. 2016, oznámení přestupku sepsaného na místě ze dne 7. 6. 2016, úřední záznam ze dne 7. 6. 2016, ověřovací list č. 28/16 použitého silničního radarového rychloměru RAMER 10 C s platností od 24. 2. 2016 do 23. 2. 2017 a záznam přestupku ze silničního radarového rychloměru se snímkem vozidla stěžovatele zn. Mercedes, zvláštní registrační značky X. Z tohoto záznamu vyplývá, že zachycenému vozidlu byla dne 7. 6. 2016 v 10:32 hod. naměřena rychlost jízdy 137 km/h (po odečtení příslušné tolerance 132 km/h) v úseku s nejvyšší povolenou rychlostí 110 km/h. Uvedené důkazy magistrát řádně vyhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu a uvedl, jaká zjištění z nich učinil. Konkrétní zjištění pak uvedl jak v protokolu o ústním jednání, tak i v odůvodnění rozhodnutí o přestupku. V této souvislosti je třeba poukázat i na skutečnost, že stěžovatel v průběhu ústního jednání neuplatnil žádné výhrady vůči správním orgánem shromážděným podkladům a skutkovým zjištěním. Nenavrhl ani provedení jiných důkazů. Za této situace krajský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že skutkový stav byl správními orgány prokázán dostatečně.

[16] K námitkám stěžovatele týkajícím se údajných důvodných pochybností o správnosti provedeného měření rychlosti jeho vozidla lze odkázat na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). V rozsudku ze dne 14. května 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56 Nejvyšší správní soud uvedl, že „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“ Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.“* Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel v projednávaném případě v průběhu správního řízení žádný z podkladů relevantně nezpochybnil.

[17] Povinnost správních orgánů projednávajících přestupek zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), je v žádném případě nezavazuje ke zkoumání všech myslitelných alternativ skutkového děje, tím spíše, zůstávají-li účastníci správního řízení pasivní a řadu svých námitek uplatní až v řízení před soudem, jako tomu bylo v projednávaném případě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS). V řadě svých předcházejících rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že *„je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve*

pokračování

ex post *podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS).

[18] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že otázkou vlivu nedodržení návodu k obsluze na fungování radarového měřicího zařízení RAMER 10 C se již ve své judikatuře zabýval a dospěl k závěru, že *„Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“* (viz rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku ohledně nedostatečného označení místa spáchání přestupku.

[20] Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

[21] V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o přestupku, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního přestupce, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, kvůli němuž je řízení vedeno. V rozhodnutí magistrátu o přestupku je místo jeho spáchání označeno jako *„na pozemní komunikaci pro motorová vozidla č. I/6, na úrovni supermarketu Tesco, ve směru jízdy na obec Karlovy Vary“*. Zdejší soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že identifikace místa spáchání přestupku je dostatečně určitá. Ze záznamu přestupku ze silničního radarového rychloměru se snímkem vozidla stěžovatele je patrné, že měření vozidla proběhlo na silnici č. I/6 (D6) v úseku mezi městy Cheb a Karlovy Vary. Jak vyplývá z veřejně přístupných informací (www.itesco.cz, www.mapy.cz), je v tomto úseku pouze jeden obchodní dům firmy Tesco, který se nachází bezprostředně u předmětné silnice, a to v městské části Dvory, která se nachází cca 3 km jihozápadním směrem od centra Karlových Varů. Z výroku rozhodnutí o přestupku tak lze dovodit, kde přesně v rámci dané silnice se skutek stal, tudíž lze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, byla vskutku nejvyšší povolená rychlost stanovena na 110 km/h.

[22] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[23] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu